

Parc Natural de sant Llorenç del Munt i l'Obac

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Ctra. de Terrassa a Navarces, km 14,8 (08230 - Matadepera)
Alçada: 654

Coordenades:

Latitud: 41.64352
Longitud: 1.94243
UTM Est (X): 411927
UTM Nord (Y): 4610738

Classificació

Número de fitxa: 08179 - 68
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Observacions protecció: Decret 106/1987, de 20 de febrer
Accés: Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat: Pública
Titular: Parcs de Catalunya - Diputació de Barcelona
Xarxa de Parcs Naturals - Diputació de Barcelona

Fitxes associades:

[Castell de Bócs](#)

[Roca del Duc](#)

Autoria de la fitxa: Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: dt., 16/04/2019 - 02:00

Descripció

El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i serra de l'Obac té un gran interès paisatgístic, biològic i cultural. Està integrat per dos massissos, el de Sant Llorenç del Munt amb els cims de la Mola i el Montcau de més de mil metres cadascun i la serra de l'Obac, de menys elevació. Una part del terme de Rellinars presenta les característiques geològiques que fan d'aquest parc un indret d'especial bellesa on hi predominen els conglomerats. L'orografia és molt escarpada, amb cingles i canals abruptes, barrancs, torrents i rieres que neixen en totes direccions. El clima és del tipus mediterrani subhúmit, per això el principal bosc que hi podem trobar és l'alzinar, amb comunitats importants de roures i boixedes. A la base hi acostumem a trobar pinedes de pi blanc, de gran resistència a la sequera, que en les zones de més obaga són substituïts pel pi roig i la pinassa. La pineda però, és sovint fruit de la intervenció humana i llavors apareix barrejat amb l'alzina i arbusts com el cirerer d'arboç i el bruc. En les zones de més fondalades, com als barrancs s'hi poden trobar el roure, la moixera, el boix i l'avellaner. Als roqueters i cingles, es localitzen plantes adaptades a condicions extremes com l'orella d'ós o la corona de reina, el polipodi comú, la farigola, el lliri, la tulipa silvestre o la nadala menuda i encara d'altres que estan perfectament adaptades a llocs extremadament secs com el crespí i els conillets o l'enciam silvestre. Aquest paisatge ofereix unes condicions immillorables per a la fauna, que hi troba refugi, hi pot criar, hivernar o senzillament aprofitar aquest territori com a corredor biològic. Les diferents comunitats faunístiques hi estan ben representades, tant pels mamífers més grans com pels habitants rupícoles, amfibis, ocells i rapinyaires, tant diürns com nocturns. I en les fonts on l'aigua és pura s'hi pot observar la salamandra i diferents espècies de granota i el gripau.

Història

El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac forma part de la Xarxa d'Espais Naturals gestionada per la Diputació de Barcelona. El primer pla d'ordenació del parc és del juliol de 1972. L'any 1982 amb l'objectiu d'aturar el desmesurat creixement de les urbanitzacions que l'envoltaven s'aprova un nou pla director i l'any 1987 la Generalitat de Catalunya en fa la declaració per decret com a parc natural. L'any 1998 s'amplia amb 4.055 hectàrees fins arribar a les 13.694 actuals. L'integren els municipis de Castellar del Vallès, Granera, Matadepera, Monistrol de Calders, Mura, el Pont de Vilomara i Rocafort, Sant Llorenç Savall, Sant Vicenç de Castellet, Talamanca, Terrassa, Vacarisses i Rellinars. El punt central del parc és el coll d'Estenalles de 870, 4 metres amb un centre d'informació. L'any 2003 un incendi forestal iniciat a Sant Llorenç Savall malmet la part nord-oriental del parc, dins dels termes de Granera, Monistrol de Calders i Mura.

El parc ha estat ocupat o visitat per l'home des de temps immemorials. Un exemple n'és el Camí Ral que travessa el municipi per la carena des de Barcelona a Manresa, amb l'Hostal del Daví mig ensorrat. Un altre exemple són les moltes baumes obrades que han servit de refugi eventual, d'amagatall o per a viure. En el cas de Rellinars hi ha dos indrets ben coneguts, la Coma d'Aumà i la de l'Endaló. Altres elements destacables que formen part de la cultura popular integrats perfectament en el paisatge perquè quan desapareixen no en queda cap rastre, són els forns de calç i d'obra associats a les cases pairals i antics masos com Les Cases, Les Boades o Casajoana, els murs de pedra seca i les barraques de vinya, les tines, les cisternes i aljubs i les piques per a la preparació del caldo bordelès. La gent que va viure i conrear els pendents d'aquests turons han impregnat aquest paisatge no només amb l'obra de la pedra seca, sinó que han estat a l'origen de llegendes relacionades amb el bandolerisme, o amb l'entrada a l'infern, que han arribat als nostres dies.

Bibliografia

LORENZO, Cecília; FERNÁNDEZ, Isaac (2009). Rutes de Patrimoni Arquitectònic. Xarxa de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona. Barcelona.

<http://santlorencdelmunt.com>

<http://caudelguille.net/>

<https://parcs.diba.cat/web/SantLlorenc>

